

SZERETET

**MAGYAR REF. KERESZTYÉN
CSALÁDOK KÉPES UJSÁGJA.**

Kiadja: **TÖRÖK IMRE**

kisújszállási ref. lelkész, felelős szerkesztő.

A kisújszállási ref. gyülekezet nyugati parókiális körében minden családhoz küldöm, a keleti körben is azokhoz, akik óhajtják.

Ujságomat szives adományokból tartom fenn. Vidékiek legalább 1 korona, 04 fillért küldjenek egy évi díjul. **Megjelenik havonként egyszer.**

Felülfizetéseket — az ujság terjesztése érdekében — köszönettel veszek. Az adományokat nyugtázom.

Kisújszállás r. t. város cimere.

A negyedik év.

Minek a negyedik évről van szó — sajnos! — tudjuk mindnyájan. A három év elmult s ráléptünk a negyediknek véres küszöbére. Véres a küszöb, de a szemöldök fáján a negyedik év roppant kapujának ott ragyog a harci dicsőség győzelemmel biztató, nemzetiszinü szivárványa.

Megnézem előbb az elmúlt három évet s aztán a mérleg serpenyőjébe vetem a gyönyörű jövőndőt.

Egy ujságból olvasom, hogy mióta a világdulás tart, 5 millió katona lett nyomorék, 7 millió halott, 12 millió sebesült, — és 9 millióval kevesebb gyermek született a világ harcoló népeinél e három év folyamán, mint azelőtt valamely rendes három esztendőben, — és . . . . Európa nemzeteinek államadósága 550,000 millióra szökkent fel. Hát biz' ez hatalmas veszteség és leszállítás: 33 millió emberélet, emberépség, — és az a fura kis summa: 550 milliárd. „Tudjátok-e, édes fiaim, — mondá egykori mathezis tanárom — mennyi az a milliárd, meg száz milliárd, meg száz milliárdok, hát, ugy képzeljétek, hogy, ha valaki porrá zuzná a debreceni öreg kollégiumot s megolvassná a porszemeket, hát az lenne annyiforma.

Ime a három elmúlt esztendő áldozata s Flandriában még csak most folyik a világ legnagyobb csatája, — keleten két millió oroszkatona fut hazafelé, délen pedig az angol ágyukkal löveti az Olajfák hegyét.

Am a három év legnagyobb áldozatát még nem is érintettem: hány millió lehet a gyerekét gyászoló édes anya, atya, — az

atyját sirató árva, hitvesét vesztett özvegy, vőlegényét kibontott zilált, tépet hajjal kereső menyasszony, a testvééréért zokogó testvér, unokájukat kereső nagyszülők, — ezek a legvesztesebbek! — hányan lehetnek! óh hányan lehetnek!!

Azt tartom mégis, hiszen Isten terveinek mélységébe földi gyarló nem hatolhat, hogy az áldozatok óriási mértékének bőségesen megfelelő lesz az ellenérték. A világtisztulás, új nagyszerű eszmék életrekelése, megújulás, rönésszansz, újjászületés, átteremtődik a viselt világ! Sok bűnnek romlasztó csiragmagvait öli ki ez a világvihar s ki ott állott Psemiszl falánál, vagy a zlocsovi áttörésnél, vagy a doberdói pokol tüztengerében, s kit mezitláb hajtott át a szerb, meg albán hegyeken a villogó szemű szerb, mikor még felfelé állt a göncölszekerük rudja, meg aki az orosz fogolytáborokban megkóstolta a korbács végén táncoló óngolyókat: az férfi lesz mind és százszorosan magyarabb, mint valaha volt.

Megszoktuk most és ez is iskola! — nagy árat fizetni mindenért. Nagy az ár, amit fizetünk a jövőndőért, de megéri. Mert, ha kitartunk, lelkünkben le nem szerelünk: 300 évig s tán örökre sem lesz többé háboru e földön, mert jóllakott most, meg is csömörlött a vértől, könyvtől a föld s ki valaha még egyszer háborut akarna, bár angol államférfi lesz az, bár szerb diák, — megnyilik talpa alatt s előre bényeli azt a háborutól megirtózott föld az ő mélységben kavargó tüzörvényével.

Én reménységgel várom az Urat. 30 fokon felül a levegő forrósága a Kunság fölélt s a flandriai, galíciai ágyuk, meg a sok

millió kézfegyver, gránát, bomba tüzétől szinte izzik a világ, testünk lelkünk forróságban ég . . . bizom, hogy mint egykor Izraelnek három igaz fia, Sidrák, Misák és Abed-négó, kik tüzes kemencébe vettek, de hajkuszála sem görbült meg, épségben maradtak: megmarad s erősebb, boldogabb, magyarabb lesz, mint bármikor volt a magyar.

Az egész világ ellenünk van, ezt mondja a kishitűség: Nem lehet, nem lehet, hogy megmaradjunk! Ős hitregék erős hőségnek tartom én a magyart, nem hét, de százfejű sárkánykigyónak is levágja a fejét s még arra is marad ereje, hogy a levágott sárkány nyakat tüzzel kiégesse, hogy új feje ne nőjön csudaszörnyetegnek.

Három év, három év, sokat szenvedtünk, sirtunk, vesztettünk, aggódtunk, míg szálltak napjaid, de hisszük Isten szerint, hogy nem hiába. Szenvetések, könyvek, omló vér nyomában sarjad fel a szebb dicsőségszebb élet.

Ez a létnek a törvénye, ez a biblia lelke, ez az örök igazság, ez az Isten rendelése! Három négy *szenvetésekkel* tele év 100 és 100 boldog esztendőnek a fundamentoma. Leborulnak még domboruló sirjainkon unokáink és áldó imádság mellett mondják el a neveinket!!

Az elesett hősök emléke.

(A „Kisújszállás és Vidéke” című hetilaphól.)

Irta: **Török Imre** lelkész.

Mindjárt a kezdet kezdetén, amikor a világ legszebb fájának legszebb levelei — magyar nemzet hős fiai — hullongani kezdték, emlékezhetnek rá, akik újságomat figyelemre méltatták, hogy felmerült lelkemben a gondolat, s ennek kifejezést is adtam, hogy a dicsőséges hősök emlékét örökíteni legszentebb kötelességünk.

Gondoltam egy hatalmas fekete márványtömböt, fekete legyen, sötét, mint miattuk való örökös fájdalomunk; nagyot, mint a sziklák, amelyeket kivéresedett lábbal jártak ők értünk. Vagy fehér ragyogó márványtömböt, nagyot, — fehér legyen, mint a magas hegyek hókoronája, s északi puszták hólepte tája, hol fáradva fáztak értünk ők; fehér legyen, mely fénylők, mint az ő tetteik! Nagyot, mondom, hogy reá

férjen arannyal ékes, bevéselt nevük. Mindjárt mondta is egy édes anya, kinek e dolgról beszéltem: „Nincs olyan nagy kő, amelyre ráférne!” — Ugy terveztem, hogy valami dőlt, mint egy leomló helyzetben levő roppant márványmassza legyen, ők is leomlottak, a dicsők, s nagyok; s virágos halom tetején álljon, a virágokat mindennap, minden órán megöntözzük a könnyeinkkel, mikor arra járunk.

Majd arra gondoltam, hogy, ha sok pénzünk lenne rá, márványból, vagy bronzból, (ellességtől magyar vitézek által elvettágyuk ércéből) formáltassunk egy magyar hős alakját, ki, bár feje be van kötve, homloka vérzik, — mégis villantja szuronyát, s bár roskadozik, de fegyverét szoritja. Ilyen terveim, álmaim voltak, de . . .

Most egy eszményekért hevülni tudó uri ember, aki nagyszabásu ipari vállalatával ugy mutatkozott meg eddigelé is, mint e város lakosságának egyik jóltevője, aki amellet, hogy a praktische Vernunft postulátumait szemelött tudja tartani, de a reine Vernunft-ot sem hagyja figyelmén kívül, kezébe vette a hősök emléke megvalósításának dolgát, s mindjárt első lépésével is hatalmas lendületet ad az ügynek.

Kunz Gusztáv urról irtam a fenti néhány sort, aki egy nagyszabásu hangverseny jóvedelmét akarja odatenni a hősök emlékének oltárlépcsőjére. — Óh, aki próbálta, az tudja csak, mennyi utánjárás, fáradozás, s mennyi áldozat kívántatik az ilyen vállalkozáshoz. Ő nem riad vissza ezektől s a Vörös-Kereszt egylet fáradhatatlan vezetőivel karöltve, megindította a nagyszerű mozgalmat.

Pompásan indul hódító útjára az ügy s ami szinte példátlan, senkitől sem hallottam egyetlen gáncsoló, diffamáló szót sem a tervezet ellen. Ki is szólhatna, hiszen a magyar vértanúk, a Golgotákat járt, véres fővel lehanyatlott, a szíven lőtt, az összeroncsolt testtel elvérzett magyar katonák emlékezetéről van szó. És ki volna az, aki e célért nem áldozni elég kislelkű volna, mikor azoknak a vérbe borult s szertesét a világon száz meg száz behorpadt sirban porladó kisújszállási kun hősöknek emlékezetét akarjuk száz és száz évre szóló emlékművel örökíteni, azok emlékezetét, akiknek köszönhetjük, hogy földönfutókká nem lettünk, hogy hajlékaink füstölgő romokká nem lőnek, s hogy arról kelet felől nem láttuk kaukázusi lován előrobogni s ránk taposni a kozákokot.

Mert megláttuk volna mindezt, ha ők mellett nem vetették volna a kozák elé. De értünk meghaltak a vértanuk, holttesteikből szent gátat emeltek, amelytől visszatorpant a muszka-horda. Tán most is az ő sirjaiktól fut észvesztetten el kelet felé, túl Csernovicon?!

Ami már a hangversenyt magát illeti, mint zenéhez értő valaki, előre jelezhetem, hogy nagyarányu lesz. Mi kisujszállásiai elkapatottak vagyunk ugyan egy kicsit, nagy művészek forogtak itt már e fővonalmenti városban, amely Budapesttől (mutatják a piaci árak is!) manapság csaknem egy hajítás, meg egy ugrásnyira van.

Minden igényünk felett álló lesz azonban e koncert, amelyen Magyarország legelső enemü müintézetének, a magyar királyi Operaháznak két elsőrendü fényessége. Dr. Székelyhidy Ferenc és neje Marschalkó Rózsika énekel, s egy egész művészgárda: hegedűsök, zongorások veszik őket körül, hogy nagyszerűt hozzanak elő nagyszerü hősök emlékezetéért.

Nemcsak ők lesznek ott jelen, gyakorló művészek s nemcsak mi, kik — az a reményem, — zsuíolásig megtöltjük majd a mi szép színházunkat, hanem a mi szívünk felett, a lelkünk felett, ott lengenek majd a dicsőséges hősiak lelkei, az ő Isten hozzád-juk zeng föl a művészek énekében, az ő bucsuszózatuk sir föl a hegedü sirámában, s mintha sirjuk rögei alól jönne a szó, úgy döng elé a zongora zenéje . . .

— Ott lesznek ők velünk, s ki ne akarna találkozni az ő lelkükkel.

Jertek el majd, találkozzunk velük!

•

Aki pedig el nem jöhet e fényes alkalomra, de a lelke inditaná, hogy a hősök emlékének örökítéséhez áldozatával ő is hozzájáruljon, mert tán neki is volt valakije egykor, akinek csak a neve ragyog majd ott arany betűkkel a dicsőséges hősök emlékoszlopán, adományát később is bármikor leteheti. Emléket a nevőknek, hősök drága emlékének emeljetek oszlopot, — mert sirjok behorpad, s bár lelkük fenn az örökkévalóságban fénylik mint az örökké égő csillagok, de nevőknek, emlékezetüknek e földön is enyészni nem szabad!!

Remethey-Fülepp Dezső

sebesült tüzérfőhadnagy, egykori kisujszállási diáknak költeményeiből.

Melyiket mondjam elől, mikor róla irok? Azt-e, hogy a mi fiunk, a mi nagy iskolánkba itt járt iskolába? Vagy azt irjam, hogy költeményeinek kötetéhez József főherceg maga irt előszót, tulajdon kezével, senkiével mással? Vagy hogy a Doberdón kapott sebével 15 nagy hónapja fekszik a honvédtüzérfőhadnagy az ágyon, 15 hónapja — értitek-e emberek? Verseinek ot kellene lenni minden tiszta szoba asztalán, Kisujszálláson is, de kivált Turkevében.

Egyet-kettőt közlök; az arcképét a költőnek a jövő számban adom. Mert hogy költő, én mondom, aki szeretnék olyan lenni, még ha sebesülten kellene is feküdni a XVII. számú helyőrségi kórház 17-ik kórszobájában. Ott fekszik a hős, az iju költő. De szép együtt: a kard meg a lant; vagy nála épen a pengő gitár s a döngő harminc és feles.

Versei közül egy pár imé! Gyönyörű mind!

Kivetett a sor.

Anyai házból, s asszonya mellől
Kivetett a sor sok ezerünket.
Sugaras kedvek fénye lelangyult
S most a szivekben csak ima lüktet.

Nomádos élet fiai lettünk,
Mostoha lelkek nagy idegenben.
De a honunktól távolodóban
Gondolatunk most mind hazarebben.

Emlékszem. Látom: Táncol előttünk
Fut menekülve a cári horda.
Lobogó lángu falvak a fáklyák —
— S haladunk egy uj nemesebb korba.

Messzi mögöttünk marad a Kárpát,
Már a kozákhad véres a talpán.
Már alig egy hó, — érne a béke
Most jön az álnok — fekete talján.

Szapura szavu lett ezer ágyunk!
Ha zeng is az ég, nesze sem hallszik.
Iszonyu harcok dühödött poklán
Millió ördög tartja a lakzit.

.....
S édes anyámnak levelet irok:
Drága szülöm, itt csöndes az élet,
Érik a szőlő, érik a vágynk,
Tavasza, talán, haza is térek.

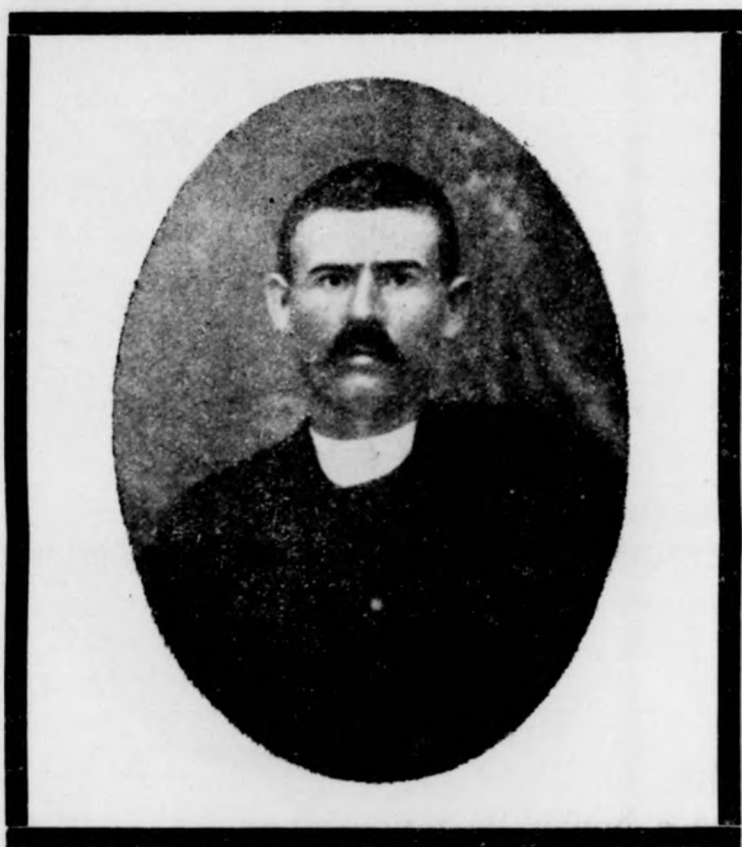
Az öreg honvéd.

Szan Mikele hegyen, az északi lejtőn
 Olasz pergőtűzben málladoz a Karszt,
 Kenyeres pajtásom, halk emberi hangod
 Elfojtja e lárma,
 Hajh! mesélni mámma
 Hiába akarsz.

De Ká Balog Imre csak böki a szókat
 A zenebonának, oda se neki!
 Ajaka jobb csücskén pipacsutorája,
 Jó szóga a makra!
 Füstjét a magasba
 Hogy' eregeti!

A szavát epezti.
 Végiül evvel kezdi:
 Ejnye! a pipám!

Jövő számban újra közlök a költeményekből, amelyeknek kedves gyűjteménye: „Doberdói dárvidókon“ címmel jelent meg s tiszta jövedelme a „Doberdói hősök özvegy- és árva-alapját“ növeli. Akad-e valaki köztünk, aki megakarná a füzetet szerezni? Áldja meg az Isten, aki akarná is, ha meg nem venné is. Ha megvenné, doberdói hősök árvái szeméből törölne le könnyet.

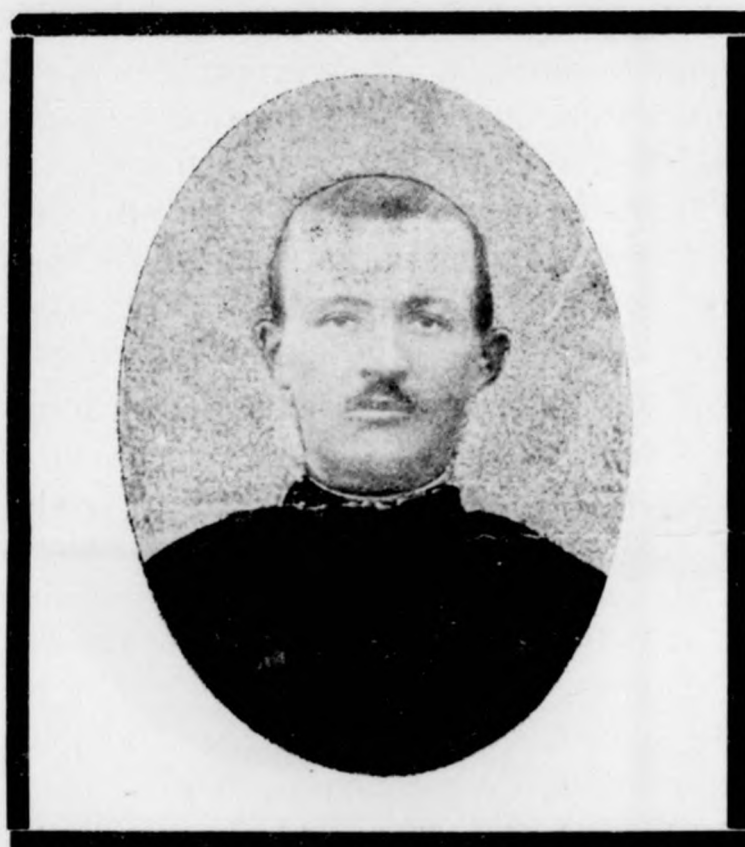
Sz. MÁTÉ KÁLMÁN

hősi halállal halt katonák.

A csutora mellől egyet-egyet sercint,
 Komótosan szippant jókora nagyot.
 S Pállal, akár otthon a kemence-padkán,
 — Két jó koma, földik,
 Szót a szóba öltik
 Öreg magyarok.

Sátáni zenével zuhog a sok gránát,
 Egy elibük csap le. Recseg a világ,
 S hogy a füst eloszlik, veszik észre lassan:
 Vérzik Balog Imre,
 — S egy repesz elvitte
 A makrapipát.

Ká Balog Imrénék pillája se rezzen
 — Pedig sebe: vérét fröccsengeti rám —
 Csak néz a sebére, meg a pipaszárra

SZÜCS BALÁZS

A demokracia.

Az egész világ megunta a régi köntöst, le akarja vetni, ujat akar venni. Az új köntös pedig, ha posztó, ha selyem, hejh drága manapság! A világ új köntöse: a demokratizálódás. Így hívják. Vigyázz édes magyarom! — bele ne törjék a cifra szóba, nyelved, fogad! Sok kacskaringós szóra megtanítottak már vándor-apostolok, futkározó atyafiak. Hisz' van köztük, akad jóakaród is, de legtöbbje: báránybőrbe öltözött farkas. Megtanultad már: mi a baptista (te ugyan jó magyar szájjal: bapstistának mondd, pedig nem ér az a vallás babot, vagyis: paszulyt se, akár szegény emberek baptistáskodása az, akár pedig a most divatba került „uri baptizmus!). Megtanultad: mi a „rezerénus“, „szoci-

lista“, „poletár“. Hejh édes népem boldogabb voltál te egykor ezek nélkül.

Most megint egy új divatszót vetett fel a világ folyóvizének habja-fodra. Mielőtt irnék róla most is, máskor is még, valami magyarázat-félét, előre is jelzem, hogy az benne a hiba, hogy pártokra szakgatja a magyar nemzetet. Ahol pedig pártoskodás van, a külső ellenség az olyan nemzetnek nagykönnyen a homlokára tapos.

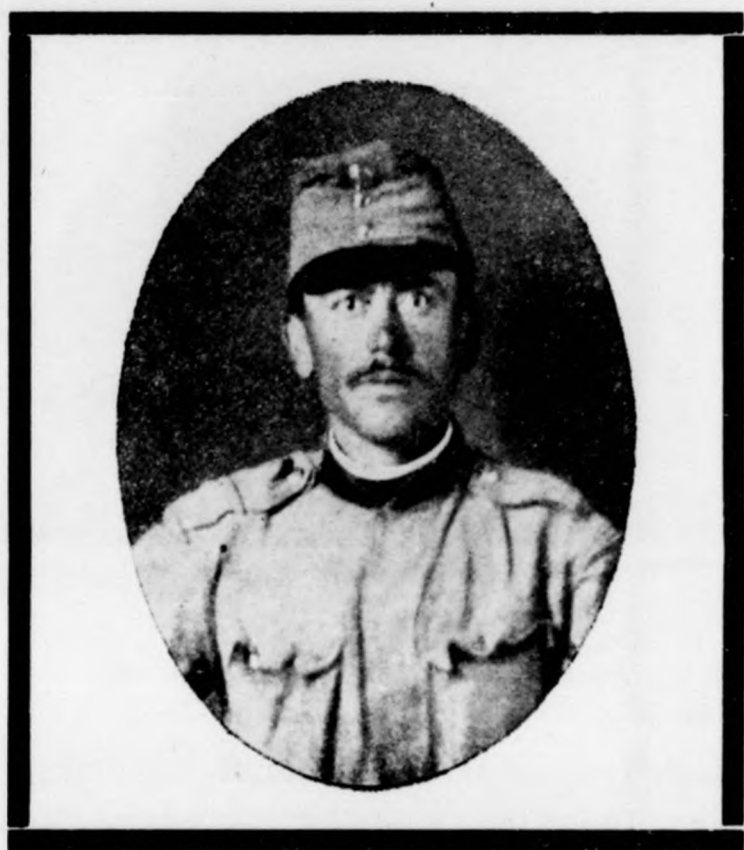
No de lássuk már a medvét: a demokráciát.

Egy óriási teremben voltunk, 8 éve múlt július valamelyik első napján Genfben. Ugy

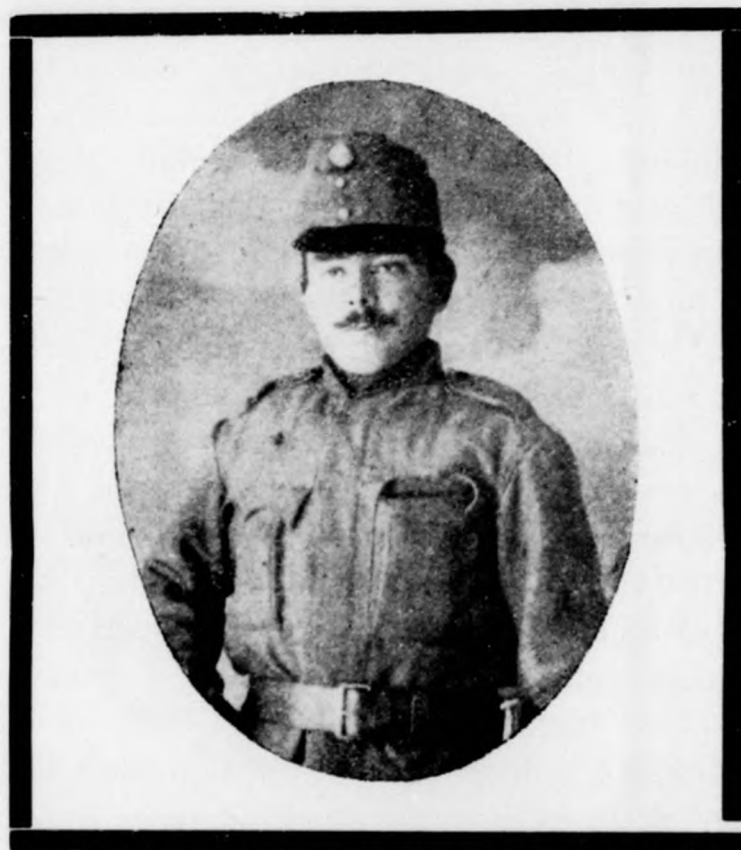
gult Eröss Lajos püspök — mellette közelben püspöktársa a most már szintén boldogult: Antal Gábor volt dunántúli püspök, mögöttük Degenfeld gróf főgondnokunk — és sok-sok református s protestáns előkelősége a nagy világnak, közöttük Dryander is, a Vilmos császár udvari papja, szép Luther-köpenyegben, kétágu fehér nyakravalóval.

Épen Degenfeld gróf beszél. Ihletelten, hiszen apái Svájcban eredtek, — gyönyörű franciasággal beszél, mindenki feszült figyelemmel hallgat, „Légy ha robben, meghallik a széles teremben.“

Követjük, követjük a szavát, amennyire megengedte a francia nyelvbéli tudásunk, hát

SZEREMI JÁNOS

PAJTI ISTVÁN

hősi halállal halt katonák.

nevezik, ha jól emlékezem, a „Reformáció terme“ s épen Kálvin emlékére emelték, mert hogy ő nem igen volt barátja az ember-imádnak sem mással, sem magával szemben — s nem szereti az ő szelleme a szoborral való örökítettést sem, hát, mondok, az ezt jól tudó svájciak, a reformáció, nem a Kálvin emlékére egy roppant csarnokot emeltek, könyvtárral, olvasószobákkal stb, amelyben persze komoly vallási, egyházi műveket olvashat s a nagyteremben ily arányú előadásokat hallhat, az olvasó és hallgató. Ebben a nagy teremben voltunk, belefér egy pár ezer ember, sohasem voltam sem azelőtt, sem azóta annyi nagy intelligenciájú ember társaságában. Az emelvényen elül ott ült zsinóros magyar lelkészi ruhában, fekete habos-selyem palástban, boldo-

egyszer nagy tapsvihar támad, felpillantottunk, reszkiroztuk a félszemünket, a stukkós plafon nem rogyan-e ránk? — hát minek szólt a taps? annak, hogy a magyar református egyházat a legtisztább, legkeresztülvittebb népuralom lelke hatja át. A nép itt minden, az választ papot (még hajdanában papmarasztalás is volt minden ujesztendő reggelén, bement a defetáció tiszteletes uramhoz s kijelentette nagy szollemnisül hogy: maradjon-e tovább is az ekklezsiában, vagy menjen arra, ahol szőke az ég . . . Tyhü a teremburáját, ha ma is így volna, akkor lenne csak jó világ!), a nép választja a presbytereket, azok meg a kántort, tanítót, meg mindenkit, vagyis hát: a nép maga kormányozza önmagát . . . Választ, szavaz (még az asszonyok is szavaznak pap- és presbyterválasztáson, en-

nek tapsolt oly irtóztatón a nagy világgyülekezet) — mindent maga intéz a nép, maga sorsát maga, hiszen így is van ez jól, mert mindenki maga tudja legjobban a maga sorsát; ő tudja, hát csinálja ő s legyen ő a felelős!

Tehát — ni! — Kálvin apánk már tudta jó 400 év előtt, amit most új miniszterelnökök, igazságügyminiszterek s világboldogító demokrata apostolok a zászlójukra festettek (le ne mossa az eső!), hogy mi az a demokrácia, a népuralom s hogy kell azt a nép lelkébe, életébe bevinni.

Démokrácia e két szóból lett: démosz = nép, krácia meg = uralkodás. Remek eszme, mint fentebb is pedzém, csak jól kell tudni élni vele, átvenni az életbe, mert különben kés, amely a vele bánót vágja meg; tűz, amely, ha nem jókor s nem kellő helyen támad, elégeti a Medgyesi-házat. Szép az a demokrácia, de nem ugymint Bütykös Barnabás uram elgondolta, hogy t. i. ha fordul a világ, ő is elbucszik az uraság tyukólaitól, amelyeknek tiszto-gatója volt s elmegy Liptóba alispánnak.

A demokrácia szép, gyönyörű, egyházunknak is ez szegletköve, de jaj! ha nem jól érted meg s rosszul értve, rosszul is applikálsz, én embertestvérem, akkor amit Lajd Dsaads (Loyd George) az angol miniszter el nem végzett Magyarországgal, mert nem engedte a magyar vitéz, — te magad végzed el.

Most ez a divat, demokratizálódunk világszerte. Szép, szép; úgy emlékszem, volt már más divat is s elmúlt, mint a tavalyi hó. De jól is mondta Baltazár püspök az általános titkosról: Jó lesz, csak magyarul kell megcsinálni, nem . . . Stokkholmul.

Az operáló kés használ, kellően ha vág, de ha mélyebbre merül a finom penge, akkor . . . kámpec!

Birgán János hős.

Itthon a Bittner-falu békességes lakója, a harcmezőkön félelmet nem ismerő katona. S milyen puritán lelki! Nagy mesterkedéssel kellett arcképét megkerítenem s megtudnom dolgait, mert nem igen szereti — mondá — ha más is tudja, hogy őt mi mindenre elsegítette az Isten.

Kitudtam pedig róla, s ezért közlöm Kisujszállásnak is dicsőségére arcképét, s leirom tetteit, — a következőket:

1914. óta oda van a harcmezőkön. Végig harcolta Szerbiát, küzdött az olasz-fronton, majd az orosz harctéren. 1916. június 16-án megsebesült, s a lábadozó katonák közt pihente ki, — fel alig is vette, — a fájdalmát, a szenvedéseit. Mikor e dolgokat megtudtam felőle amiket leirom, szakaszvezető volt s egész sor érem diszította a szive táját: Két kis ezüst, nagy ezüst és nagy arany! Ezredében egyedüli altiszt volt akkor ennyi kitüntetéssel.

BIRGÁN JÁNOS
sokszorosán kitüntetett kisujszállási hős.

Hajh, de meg is kellett ennyi kitüntetésért szolgálni, szenvedni. Rettenthetelenségét én le sem tudom irni méltóan; akik ott forogtak a csaták borzalmaiban, azok jobban értik, milyen bátorság, milyen hősiesség a Birgán János vitézé. Egyszer századával oly állásban volt, melynek nem volt fedezéke. Hason csuszva vezette fel omló golyózáporban a századot, hogy a másikat felváltsák (Kis ezüst érem!). Máskor századával egy ellentámadás alkalmával számos foglyot ejtett (Másik kis ezüst érem!). Egy ellenséges állást elfoglalt és az ellenséget feltartóztatta, hogy át nem törhetett (Nagy ezüst érem!). Az ellenség egy gépfegyverét elvette és elhozta (Nagy arany érem!).

Mindezen érdemeiért az ezred őt küldte fel Király Ő Felségének temetésére Bécsbe, s az új Felséges Király koronáztatása alkalmából ő volt a diszörség parancsnoka.

Midőn a kisujszállási hősök közül egy-kettőnek dolgait megírom, úgy vegyétek hős kunmagyar vitézek, mind ti többiek, hogy mind-

nyájátok homlokára oda teszem elismerésem babérkoszoruját, mert — tudom s vallom, hogy ugyanazon lélek van bennetek, mint Birgán János hősből, s alkalmadtán mindezeket ti is megtettétek volna, merthogy épúgy szeretitek a magyar hazát, akár csak ő!

Köszönt a lelkem, messze távolból vitéz Birgán János és mindnyájatokat, érettiünk küzdő-szenvedő kunmagyar vitézek!

Lelkipásztorok arcképcsarnoka.

Tiszasas új lelkésze, aki tisztségét az egykori jeles lelkész, nagyérdemű tanácsbíró, Sarkadi Nagy Imre, nyugalmazott lelkipásztor után, nyerte a gyülekezet híveinek bizodalmból, Kunhegyes szülötte, b. e. mezőturi tanár: néhai Vékony Sándor közeli rokona, egykor esperesünk segédlelkésze; hangja, szólása, megjelenése szép jövőt ígér az ifjú lelkipásztornak. Virágozzék a nemes gyülekezet, amelynek vezetésére elhívta őt az Úr bölcsesége és kegyelme, s a hívek serege az ő pásztorában, a pásztor meg az ő népében boldog legyen!

KOMLÓSI GÁBOR
tiszasasi ref. lelkész.

A B. F. R. A.

Halottaink 1917 június havában (Kisujszálláson).

Halálozás napja:	Temetés napja:	Név:	Kor:
1917. június 3.	5.	Márta János, v. városi rendőr	58 év
" " 6.	8.	Erneszt Emilia, Erneszt János fm. és G. Szabó Erzsébet leánya	1 hó 8 n.
" " 6.	8.	Vincze Eszter, Tóth Bálintné	71 év
" " 7.	9.	Osváth Rebeka, ifj. Pardi Mihályné	37 év
" " 6.	8.	Kőszegi Rozália, Koszta Balázsné	43 év
" " 8.	10.	id. Monoki Pál	62 év
" " 8.	10.	Kurucz István	19 év
" " 10.	11.	id. Józsa Pál, nyug. igazgató	70 év
" " 10.		Turi Károly, asztalos	62 év
" " 16.	18.	Mile Jánosné, Nagy Sára	65 év
" " 16.	18.	Törös Erzsébet, Szatmári Kálmánné, vasuti munkás neje	31 év
" " 16.	18.	Nyitrai Márta, özv. Nánási Lajosné	68 év
" " 16.	19.	Mártha András, fm.	65 év
" " 18.	20.	P. Nagy Mártha, Nyitrai Mihályné	77 év
" " 20.	22.	Fogarasi József, szabó mester	50 év
" " 22.	24.	Fekete Albert, földmives	65 év
" " 24.	26.	Varga Józsefné, Bikki Rozália	75 év
" " 26.	27.	Vig Gyuláné, Janó Eszter	46 év
" " 29.	30.	Bikki Rozália, Bikki Sándor és Deme Rozália leánya	19 év
" " 28.	30.	özv. Bényei Lajosné, Kovács Zsófia	69 év
" " 29.	30.	özv. Németi Lajosné, Máté Zsuzsánna	66 év
" " 29. július 1.	Magyar Erzsébet, Magyar Gergely és Szabó Mártha leánya	21 év	
" " 30.	5.	özv. Borsos Sándorné, Szilágyi Rozália	67 év

1917. július havában.

1917. július 1.	2.	Tóth Róza, cselédleány	17 év
" " 1.	2.	F. Kiss Mihály, földmives	84 év
" " 2.	3.	Posztós István, gazd.	70 év
" " 2.	3.	Kovács György, drótostót	54 év
" " 2.	4.	Imre Lajos	55 év

1917. július	4.	5.	<i>Ruha Móric</i>	54 év	
"	"	4.	6.	<i>Pardi József, Pardi Mihály és néh. Osváth Rebeka fia</i>	53 nap
"	"	6.	7.	<i>Kabai Juliánna, Kabai Lajos fm. és Mester Juliánna leánya</i>	8 év
"	"	10.	11.	<i>Janó Lajos, Janó Lajos és Rácz Rebeka fia</i>	7 év
"	"	19.	21.	<i>K. Szabó András</i>	60 év
"	"	20.	22.	<i>Pocsaji Pál, Pocsaji Pál cipész és Ködmön Mária fia</i>	14 nap
"	"	22.	23.	<i>H. Tóth Ágoston, Tóth István és Ari Juliánna fia</i>	7 év
"	"	23.	25.	<i>Kiss Gy. Károlyné, Décei Erzsébet</i>	40 év
"	"	25.	27.	<i>D. Kiss Istvánné, Mohácsi Erzsébet</i>	74 év
"	"	25.	26.	<i>id. K. Vigh Albert, földbirtokos</i>	67 év
"	"	28.	29.	<i>Szántó Mihály, Szántó Mihály és Ábri Mária fia</i>	21 nap
"	"	31.	aug. 1.	<i>Daku Róza, Daku András és Rácz Eszter leánya</i>	14 nap

Kegyes adományok a »Szeretet« céljaira márc. 21-től ápr. 23-ig.

Varga Pál (Kunh.)	10	—	Molitorisz Antal	Sz. Nagy Lajosné	2	—
Pintér Bálintné (Kunh.)	2	—	(Dévaványa)	özv. Vincze Bálintné	5	—
dr. Némethy Károly	10	—	Keserü Péter	Csegei Sára (K.-madaras)	6	—
Vatai Balázs	1	—	(Püspökladány)	Gergely Sándorné	1	20
ifj. Toroczkai Albert			Jánossik Gyula	Szabó Imre (Réti-tanya)	3	—
és neje	2	—	Tóth Gy. Lajos	dr. Lenck Gusztáv	4	—
özv. Kiss Bálintné	2	—	P. Orbán Péter (Tenke)	(Szolnok)	4	—
Koós Sándor molnár	2	—	Janó Lajos	Roffi Borbély György	2	—
Nánási Lajos	2	—	Nánási Endre	(Törökszentmiklós)	20	—
Kovács Mihály	5	—	(Turgony)	dr. Tóth Imre (Mezőtur)	2	—
dr. Balogh Sándorné			id. Pocsaji Ferenc	dr. Végh Sándor (Kunh.)	2	—
(Kunmadaras)	5	—	K. A.-né	Glaser Soma	3	—
Csótai János	4	—	özv. Szőke Mártonné	Kovács Károly	5	—
Zsoldos Máté	2	—	özv. Szabó Miklósné	Kürti Kálmán	4	—
Pap Illyésné	1	—	(H.-Nánás)	özv. Váradi Lukácsné	2	—
Pardy József	10	—	Szabó Margit	Kovács István gazda	70	—
Cs. Szabó Lajosné			Nánási Miklós	Holländer Ignác	2	—
(Törökszentmiklós)	2	50	Hajdu Kálmánné	Seider Rudolf	2	—
özv. Dögei Illésné			özv. Csiki Ferencné	özv. Daku Lajosné	2	—
(Törökszentmiklós)	3	—	ifj. Csiki Ferenc	D. Szabó Sándorné	3	—
id. Csikós István			Keresztes Eszter	Józsa Ferenc gazda	—	60
(Törökszentmiklós)	2	—	Zs. Nagy István (Kunh.)	(Kunhegyes)	2	—
S. Tóth László	6	—	Nagy Lajos	özv. Nagy Jánosné	1	—
Herczeg György			Kiss Lajos (Kunh.)	(Turkeve)	5	—
(Tiszanána)	1	20	Steinberger Mór (Kunh.)	P. M.	6	—
Kérészy István ref. lelk.			Soós Mihály és neje	özv. Abonyi Károlyné	—	40
(Abádszalók)	5	—	(Szolnok)	özv. Pólus Péterné	6	—
Botlik Mihály (Kunh.)	3	—	Kenéz Lajos	Török János (Tiszanána)	3	—
Csermák Béla ref. lelk.			Rácz Lajos	X. Y.	5	—
(Berettyóujfalu)	4	—	Bényei György (Kunh.)	Szepsy Szücs Ilona	5	—
Varga Adolfné (Kaba)	1	04	Tóth Lajos	Strunk Fülöp (Arad)	2	—
özv. dr. Rázsó Gyuláné	5	—	Szarka Sándor	Szabó Sándor (Karcag)	3	—
özv. Seprenyi Jánosné	1	—	id. Puskás Lajos gazda	Falábu Teréz (H.-Nánás)	10	—
Mester Károlyné	1	—	Kacsó János	Farkas János rendőr	10	—
özv. Lévai Imréné			(Tiszabura)	ifj. Szabó Jánosné	2	—
(Kuncsorba)	2	10	Hubai Eszter (Tiszabura)	(Tiszacsege)	2	—
R. R. (Törökszentmiklós)	4	—	Németh István ref. lelk.	Cs. Kovács János	2	—
Szoboszlai Ferencné	2	—	(Told)	özv. Szücs Gáborné	5	—
Ari Mihály	2	—	Somogyi Lajos	(Kunhegyes)	10	—
Török Lajos	3	—	(Dévaványa)	Dienes Mihály gazda	4	—
Harsányi Emilia			Oláh László	(Kunhegyes)	2	—
(Szászváros)	2	—	Tóth Györgyné (Kunh.)	Miskolczi János	2	—
özv. Jákó Károlyné			Kubinszky Lászlóné	Török István (Tiszanána)	4	—
(Kunhegyes)	2	—	Roffi Borbély Géza	Ballók Lajosné	2	—
id. Vékony Imre (Kunh.)	2	—	(Tiszaroff)	(Tiszanána)	20	—
Nagy Irénke (Dévaványa)	2	—	Janó István	ifj. K. Vajda Jánosné	2	—
Darvas József (Kenderes)	2	—	(Bánréve-Gömör)	(Tiszanána)	2	—

Isten minden áldása legyen a jókedvű adakozókon!